

Arrest

nr. 227 654 van 21 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter x op 30 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U was binnen de Russische Federatie woonachtig in Ordjonikidzevskaya, gelegen in de deelrepubliek Ingoesjetië.

Bij het voltrekken van uw eerste huwelijk, ging u zich vestigen in de Tsjetsjeense hoofdstad Grozny. Omwille van het uitbreken van de eerste oorlog in Tsjetsjenië keerde u evenwel naar Ingoesjetië terug omstreeks januari 1995. In 1998 ging u opnieuw terug naar Tsjetsjenië, maar omwille van de oorlogssituatie besloot u om andermaal – en dit keer definitief – terug te keren naar Ingoesjetië. U scheidde voorts van uw toenmalige echtgenoot, S.A. (...), die besliste om in Tsjetsjenië te blijven. Samen met S.A. (...) heeft u één dochter, met name M.A. (...) (ov X).

In 2004 verdween uw ex-man spoorloos. In 2004 bent u getrouwd met A.B. (...). U was zijn tweede vrouw en samen met hem heeft u één dochter, M.T. (...) (ov x)

U bent uw herkomstregio ontvlucht omwille van A.B. (...), waar u intussen ook niet meer mee samen bent. Enkele maanden na uw huwelijk begon A. (...) u fysiek te belagen. U werd door hem geslagen en ook fysiek geweld ten aanzien van uw dochter M. (...) werd niet geschuwd. Als gevolg van het partnergeweld belandde u in de loop der jaren meermaals in het ziekenhuis. Op een gegeven moment probeerde u te ontkomen van uw ex-man door samen met M. (...) te vluchten naar Moskou. Evenwel werden jullie na twee weken reeds opgespoord en zorgde de neef van A. (...) ervoor dat jullie naar Ingoesjetjië terugkeerden. De laatste keer dat u geslagen werd door uw exman vond plaats op 20 december 2013. In het ziekenhuis werd vastgesteld dat uw milt gescheurd was. Bij het ontwaken uit de verdoving werd u geconfronteerd met familieleden van A. (...). Zij waren werkzaam bij de politie en zetten u onder druk om geen klacht in te dienen. Als gevolg van het geweld van 20 december 2013 doorging u een lange revalidatie. U ging er van uit dat uw man u opnieuw zou slaan wanneer u volledig hersteld zou zijn. Om aan het geweld te ontsnappen besloot u uw herkomstregio definitief te verlaten. Op 18 augustus 2014 vertrok u met uw jongste dochter naar Moskou. Via Polen belandde u op 24 augustus 2014 in Duitsland alwaar u een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw verzoek werd door de Duitse asielinstanties geweigerd.

Na uw vertrek bleef uw dochter M. (...) aanvankelijk in Rusland. Echter, door een nakend gedwongen huwelijk en een gewelddadige halfbroer langs vaders kant verliet M. (...) in december 2014 eveneens de Russische Federatie en vervoegde zij u in Duitsland alwaar haar verzoek om internationale bescherming evenzeer werd geweigerd. Intussen leerde u uw huidige partner, die in België woonachtig is, kennen. Op 8 oktober 2017 verliet u hierop Duits grondgebied en u kwam diezelfde dag nog België binnen. Op 5 april 2018 werd er in uw naam een verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

In het kader van uw verzoek legde u de volgende documenten voor: uw rijbewijs (o).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient in deze te worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u enkel en alleen omwille van uw ex-partner A. (...) bent vertrokken uit uw herkomstregio en dat het tevens enkel omwille van A. (...) is dat u op heden niet zou kunnen terugkeren. Ondanks deze inhoudelijk erg beperkte en weinig complexe motieven werden verschillende merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld.

Zo bleek dat u en uw dochter M. (...) geen coherente verklaringen aflegden over uw ziekenhuisopnames. Ofschoon uw dochter bij de DVZ nog verklaarde dat u meermaals moest worden opgenomen in het ziekenhuis (CGVSvragenlijst M. (...) 3.5.), stelde zij bij het CGVS dat zij slechts weet heeft van één ziekenhuisopname. Op de vraag of u meer dan één keer in het ziekenhuis belandde repliceerde uw dochter: "Ze is één keer met gescheurde milt er geweest. Één keer heeft hij eigen moeder, iedereen geslagen. Iedereen kwam. Politie, ambulance. Maar ik herinner me niet. Misschien heeft ze me niet verteld." Vervolgens bevestigde uw dochter nogmaals dat ze slechts van die ene keer weet heeft en niet van andere ziekenhuisopnames (CGVS M. (...) p. 20). Dat uw dochter dermate twijfelachtige verklaringen aflegt over een absoluut sleutelement binnen jullie problematiek mag ten zeerste verbazen. In deze moet immers nog worden opgemerkt dat er wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Dat uw dochter dan niet meer zou weten of u meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis kan niet als geloofwaardig worden aanschouwd en ondermijnt uw relaas.

Ook over de kennisname van uw laatste ziekenhuisopname waren jullie verklaringen slechts weinig coherent. U verklaarde hierover spontaan het volgende: "Ja. Het was een rare winter. Ik weet nog. Er was zoveel sneeuw gevallen. En M. (...) was die nacht bij mijn moeder. Ze was in Mira. Moeder was niet meer in leven, maar ze was daar. Alles gebeurde om 12u 's nachts. Om 3u brachten ze me naar operatiekamer. Mijn zus zei dat ze iets voelde omdat ze moeder in haar dromen had gezien. Ik had een droom. Dat moeder in dromen was teruggekomen om iets te vertellen over mij. Ze deed het nooit zo vroeg op staan en naar telefoon bellen. En ze belde en kreeg geen antwoord. Ze had toen al door dat iets mis was. Om 09u belde ze A. (...). Om te vragen waar ik was. Hij zei dat hij pas toen zei dat ik in ziekenhuis was. Geopereerd." (CGVS R. (...) p. 24)

Uit de verklaringen van uw dochter zou evenwel moeten blijken dat zij op de hoogte werden gebracht door het ziekenhuis zelf. Wanneer gevraagd werd hoe uw ziekenhuisopname ter kennis werd gebracht stelde uw dochter: "Opgebeld van het ziekenhuis. Men heeft naar haar zus gebeld. De dokters belden naar de nicht. En dan de zus iedereen kwam te weten." (CGVS M. (...) p. 20). Wanneer uw dochter vervolgens geconfronteerd werd met uw stelling dat uw zus belde naar A. (...) verklaarde M. (...): "Naar de zus maar niet naar ons. Omdat de zus van mijn moeder woont apart." (CGVS M. (...) p. 20) Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze stelling de incoherentie niet opheft. Bovendien kan deze stelling op zich ook in twijfel worden getrokken. U heeft immers slechts één zus met een gemeenschappelijke moeder (cfr. DVZ-verklaring R. (...) - vraag 17) en uit de voornoemde verklaringen blijkt verder dat uw dochter op het moment van het incident in de Mirastraat verbleef (zie supra). Over de Mirastraat verklaarde uw dochter: "[...] Maar Mira, waar mijn grootmoeder woonde, ik woonde soms bij haar en daar waren het mijn nichten en hun moeder." (CGVS M. (...) p. 6) Zodoende dient te worden vastgesteld dat de uitleg die uw dochter gaf ter rechtzetting van de incoherentie niet kan worden aangenomen. Bijgevolg kan de tegenstrijdigheid over de kennisname worden aangenomen en wordt op die wijze de gebrekkige geloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd.

Uw (actuele) handelwijze ligt bovendien in lijn met de voormelde gebrekkige geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dochter M. (...) contact heeft met uw ex-man A. (...). Via haar telefoon spreekt ze met haar vader en sturen ze elkaar berichten. Merkwaardig genoeg spreekt u niet met uw dochter over het contact dat ze heeft met uw vader. U verklaarde hierover: "Neen. Ik probeer niet dat onderwerp te raken dat over hen gaat. En volgens sharia mag ik niet naar hem informeren omdat ik nu een man heb. En het is voor mij ook niet interessant." (CGVS R. (...) p. 21) Opnieuw dient hier te worden benadrukt dat A. (...) de enige reden is waarom u naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Gezien uw precaire situatie in België, waarbij u er op rekent als vluchteling erkend te worden, kan niet worden ingezien waarom u de mogelijkheden die er zijn niet zou benutten om meer informatie te verkrijgen over uw vervolger. Geconfronteerd met deze gebrekkige logica waarbij u er op gewezen werd dat A. (...) de reden is waarom u niet kan terugkeren stelde u merkwaardig genoeg: "Maar nu niet meer. Nu is het niet zo. Toen ik in Duitsland was vroeg ik constant aan mijn zus. Zo mijn zus hield me op de hoogte. Omdat ik schrik had naar zijn manoeuvres. Dat was zo tot in Duitsland. Hij heeft me altijd vervolgd en ik had gevoel ik ga me omdraaien en hem zien. Ik had nooit gedacht dat ik bij een psycholoog zou komen, ik had één in Duitsland. En mijn gesprekken maakten mij makkelijk. Ik ben niet lang geweest maar ik ging wel." (CGVS R. (...) p. 21) Dat u in Duitsland, in tegenstelling tot nu in België, wel nog op de hoogte probeerde te raken is evenwel geen valabele uitleg waarom u dit op heden niet meer zou proberen. Uw beschermingsverzoek werd immers negatief afgesloten in Duitsland. Indien u daadwerkelijk vervolging vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst is het van elke logica gespeend dat u niet meer inspanningen levert om u terdege te informeren naar de situatie met uw ex-man. De laconieke manier waarop u vertelt over de communicatie tussen uw dochter en uw ex-man is weinig overtuigend. Dat u zou mopjes maken over hun gespreksonderwerpen maar verder geen interesse zou uiten over de risico's die er mogelijks zijn voor u zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Gezien de situatie waarbij u zijn dochter zou hebben meegenomen en gelet op uw houding ter zake werd u andermaal geconfronteerd met het weinig logische en bevreedende verloop. U gaf uiteindelijk aan: "Ik moet zeggen dat ik moediger ben geworden en sterker. Dapper in de zin dat ik weet en dat hij ook weet dat hij geen enkel recht meer heeft op mij. Zelfs niet eens verbaal. En daarom ben ik op mijn gemak. Wat hij daar zou doen, hoe of wat, ik ben hier met mijn man. En hij heeft geen rechten meer op mij. Enige recht dat hij nog heeft is zijn dochter vragen. Dat ik haar zou sturen. En als ze zou willen zou ik dat laten gebeuren. Maar ze wil niet en ik wil dat ook niet. Want ik weet dat ze bij hem geen leven zou hebben." (CGVS R. (...) p. 22) Dergelijke uitleg blijft indiceren op het ontbreken van een daadwerkelijke vervolgingsvrees in uw hoofde en kan geenszins verklaren waarom u niet meer inspanningen zou leveren om meer informatie te vergaren over uw ex-man en zijn (actuele) intenties. Indien u daadwerkelijk gevlucht bent met uw dochters en er een communicatielijns is tussen A. (...) en M. (...) kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich wel degelijk meer zorgen zou maken hierover, met name over uw eigen situatie, deze van uw dochters, de kennis die A. (...) intussen heeft over jullie situatie én over de mogelijkheden om zijn rechten als vader te doen gelden. Uw handelwijze en de manier van communiceren tussen uw ex-man en uw dochter indiceren eerder dat het hier niet over een ontvoering gaat (wat de facto het geval zou zijn indien uw problemen met A. (...) zouden worden aangenomen), dan wel om een vertrek zonder dat uw voormalige echtgenoot er aanstoot aan neemt. Tot slot kan inzake het contact tussen M. (...) en A. (...) worden opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw niet in overeenstemming lijken te zijn met deze van M. (...). M. (...) ontkende immers dat er contact was tussen M. (...) en A. (...). Wanneer zij vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaringen gaf M. (...) aan: "Misschien heeft ze contact ik weet niet. Ik informeer niet naar haar vader." (CGVS M. (...) p. 14) Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig overtuigend. Opnieuw dient immers te worden opgemerkt dat er door jullie wordt

geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat ook M. (...) op de hoogte zou zijn van het contact of dat zij minstens wel zou informeren naar de situatie.

Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds kortstondig met uw dochter naar Moskou vluchtte (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Evenwel moet worden opgemerkt dat ook dienaangaande geen coherente verklaringen werden afgelegd. U gaf aan dat jullie dienden terug te keren omdat jullie na twee weken reeds werden opgespoord: "Geen twee weken later werden we daar gevonden en hij kwam naar ons, zijn neef eigenlijk, zijn neef kwam naar ons te zeggen dat we naar huis moesten." (CGVS R. (...) p. 14) Bij de DVZ gaf u bovendien zelfs te kennen dat die neef in kwestie jullie zelf terugbracht: "Binnen de twee weken had A. (...) me daar echter al gevonden. Zijn neef heeft ons toen terug gebracht." (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.) Uw dochter M. (...) maakt hier op geen enkele wijze melding van en stelt daarentegen dat jullie na twee weken dienden terug te keren omdat het leven in Moskou financieel niet haalbaar bleek te zijn: "Ze probeerde er iets te doen. In de buurt. In Moskou in het appartement. Voor zover ik weet lukte het haar niet om aan de slag te gaan en we zijn terug gegaan." Vervolgens werd aan uw dochter gevraagd waarom jullie teruggingen: "Omdat het niet lukte. We hadden geen financiële middelen om er te blijven." (CGVS M. (...) p. 21) Ook wanneer gevraagd werd hoe lang jullie in Moskou waren stelde M. (...): "Een week of twee misschien. Niet lang. Omdat we hadden geen geld praktisch." (CGVS M. (...) p. 21) Dat uw dochter (op heden nog altijd) niet op de hoogte zou zijn van het feit dat jullie in Moskou werden gevonden door A. (...) en dat zijn neef er voor zorgde dat jullie terugkeerden naar jullie herkomstregio is niet aannemelijk. Dat jullie verklaringen ook op dit punt niet in overeenstemming zijn doet dan ook verder twifelen aan de problematiek met A. (...).

Aangaande de (kortstondige) vlucht naar Moskou kan voorts nog worden opgemerkt dat uw eigen verklaringen onderling niet coherent bleken te zijn. Bij de DVZ situeerde u uw vlucht naar Moskou in 2012 (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Wanneer er bij het CGVS gepolst werd naar uw terugkeer naar Moskou en er in de vraagstelling zelfs uitdrukkelijk vermeld werd dat dit in 2012 was geweest repliceerde u dat het in 2013 was dat u naar Moskou ging. U koppelde deze terugkeer vervolgens zelf aan uw laatst geleden fysieke geweld waarbij uw milt werd gescheurd. Dit laatste incident vond plaats in december 2013 en u verklaarde dat u datzelfde jaar naar Moskou was geweest (CGVS R. (...) p. 24). Later tijdens het onderhoud bij het CGVS werd u geconfronteerd met het gegeven dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2012 naar Moskou ging. U gaf aan dat het mogelijk is dat u zich vergiste van datum. U zei dat het 2013 was om finaal te besluiten dat het toch 2012 was. Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan eerder had verklaard dat uw vlucht naar Moskou in hetzelfde jaar plaatsvond waarin uw milt werd gescheurd. U beperkte zich vervolgens tot de stelling dat uw geheugen niet goed is, dat er veel gebeurd is en dat u niet wist dat u dergelijke details moest onthouden (CGVS R. (...) p. 26-27). Een vlucht naar Moskou en aansluitend uw persoonlijke tijdsduiding hiervan ten opzichte van de laatste keer dat u in het ziekenhuis belandde (waarbij u in de nasleep hiervan definitief uw land van herkomst heeft verlaten) kunnen evenwel bezwaarlijk afgedaan worden als details. Het was immers hierdoor dat u naar eigen zeggen beseftte dat u ver weg moest gaan om uw problemen te vermijden (CGVS R. (...) p. 14). Er kan inzake dergelijke passages redelijkerwijs verwacht worden dat uw duiding (in de tijd) wel coherent zou zijn en een minimale precisie zou bevatten. Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft blijft louter een blote bewering die u niet staakt. De gebrekkige overeenstemming binnen uw verklaringen zaait zodoende bijkomend twijfels over de omstandigheden waarin u zich precies bevond en over de doorleefdheid van uw verklaringen.

De verschillende voormelde vaststellingen doen besluiten dat u uw ingeroepen problematiek met A. (...) en met name uw vrees om omwille van deze persoon niet te kunnen terugkeren naar de Russische Federatie niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het feit dat uw beschermingsverzoek in Duitsland reeds eerder werd geweigerd is dan ook in overeenstemming met uw gebrekkige geloofwaardigheid. Uw stelling dat u niet weet waarom u geweigerd werd en dat men u de reden niet heeft verduidelijkt kan ten eerste worden betwijfeld (CGVS R. (...) p. 14).

Hierbij aansluitend dient nog te worden opgemerkt dat u naar eigen zeggen reeds op 8 oktober 2017 in België bent aangekomen (DVZ-verklaring R. (...) - vraag 37). Er werd door u evenwel pas op 5 april 2018 een verzoek om internationale bescherming ingediend bij de Belgische instanties. Dat u pas een half jaar na uw aankomst bescherming verzoekt doet besluiten dat uw verzoek laattijdig is, hetgeen onmiskenbaar verder (de ernst van) uw vrees voor vervolging relativeert.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt. Gezien u naar eigen zeggen meermaals wegens partnergeweld in het ziekenhuis werd opgenomen kan nochtans worden verwacht dat u hier iets van zou kunnen voorleggen. Dat u dit tot op heden niet heeft gedaan ligt verder in lijn met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien maakte u zich tijdens het CGVS-onderhoud sterk dat u nog medische documenten (opgesteld van uit België) zou overmaken aan het CGVS (CGVS R. (...) p. 12). Vooralsnog heeft het CGVS niets mogen ontvangen, ofschoon u

intussen ruim vier maanden de tijd heeft gehad, noch heeft u aan het CGVS kenbaar gemaakt waarom er nog geen documenten werden voorgelegd zoals door u werd aangegeven. Dit is een bijkomende indicatie over hoe ernstig u de procedure neemt en relateert verder uw ingeroepen vervolgingsvrees. Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, is het CGVS van oordeel dat de beoordeling in uw hoofde ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren daar u er het grootste deel van uw leven heeft gewoond, waaronder de laatste tien jaar voor uw vertrek. Er kan dienaangaande op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die in het kader van uw beschermingsverzoek werden voorgelegd vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw rijbewijs bevat louter persoonsgegevens die op heden niet betwist worden door het CGVS. Dit document heeft evenwel geen impact op de uitkomst van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van “artikel 1, Afdeling A, §2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 48/3, 48/4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.”

Verzoekster bevestigt dat zij drie keren in het ziekenhuis werd opgenomen. Haar dochter woonde op dat moment bij haar grootmoeder. Zij wou haar dochter niet verontrusten en sprak daarom nooit over haar verblijven in het ziekenhuis. Mishandelde vrouwen spreken meestal niet over het geweld uit vrees voor represailles. Verzoeksters dochter wist van de mishandelingen maar niet van de omvang. Zij werd toevallig op de hoogte gebracht van de laatste keer. De arts belde immers naar haar neef.

Over de wijze waarop verzoeksters dochter op de hoogte werd gebracht, voert verzoekster aan:

“Dat de verzoekster verklaarde dat haar zuster een slecht voor gevoel had.

Dat ze probeerde naar haar te bellen maar ze pakte niet op; daarom heeft ze naar A. (...) gebeld die zei dat de verzoekster geopereerd diende te worden.

Overwegende dat de dochter verklaarde dat het ziekenhuis naar haar belde om te zeggen dat haar moeder in het ziekenhuis moest verblijven.

Dat ze eraan toevoegt dat het ziekenhuis ook met de zus van de verzoekster contact opgenomen heeft.

Dat de verklaringen van de verzoekster en van haar dochter dus niet tegenstrijdig zijn.

Dat het feit dat de zus van de verzoekster belde naar A. (...) niet tegenstrijdig is met het feit dat het ziekenhuis ook naar haar belde.

Dat dit betekent dat ze op de hoogte gebracht is via twee kanalen.

Dat er geen incoherentie van afgeleid mag worden.

Overwegende dat de tegenpartij meldt dat M. (...) woonde samen met haar grootmoeder, neven en moeder.

Dat de moeder van de verzoekster eigenlijk overleden is in 2010.

Dat M. (...) woonde in haar huis samen met de vrouw van de overleden broer van de verzoekster en haar twee dochters.

Dat dit eigenlijk gaat niet om de zus van de verzoekster maar wel om haar schoonzus.

Dat het feit dat de zus van de verzoekster en M. (...) gebeld werden daar ze niet samen woonden.

Dat de tegenpartij de zus en de schoonzus van de verzoekster verwarde.

Dat het verwijt van inconsistentie dus onterecht is."

Over de contacten tussen M. en A., doet verzoekster gelden:

"Overwegende dat M. (...) een paar What'sappcontacten heeft gehad met haar vader maar nu is het niet meer het geval.

Dat A. (...) M. (...) nooit geslagen heeft.

Dat in de meeste families waar echtelijk geweld uitgeoefend wordt, worden niet noodzakelijk alle contacten afgebroken tussen het kind en het gewelddadige ouder.

Overwegende dat de tegenpartij stelt dat de verklaring dat de verzoekster niet gebruik gemaakt heeft van de contacten tussen M. (...) en haar vader om informatie over hem te krijgen, niet geloofwaardig is.

Dat de verzoekster zei dat ze, toen ze in Duitsland was, regelmatig nieuws vroeg aan haar zus.

Dat nav haar huwelijk in 2016, ze A. (...) via M. (...) op de hoogte bracht van haar huwelijk.

Dat, in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de verzoekster trouwens op de hoogte is van de contacten tussen M. (...) en haar papa.

Dat trouwens:

(...)

Dat in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de verzoekster geen 'grap' maakt over hun gesprekken.

Dat het enkel om ironie gaat want hij beweert dat hij geld zal sturen aan M. (...) terwijl hij dit nooit doet.

Dat het gebrek aan belangstelling in hoofde van de verzoekster voor hun gesprekken gewoon aantoonbaar is dat ze zich veilig in België voelt, wat niet het geval was in Rusland.

Dat de verzoekster zei dat ze sterker was geworden.

Dat ze ook verklaarde dat A. (...) geen recht meer op haar had en dat zijn enige recht betrekking had op M. (...) (ze laat trouwens haar dochter toe contact te hebben met haar papa).

Dat de verzoekster erin slaagde zich veilig te voelen in België.

Dat in tegenstelling tot de beweringen van de tegenpartij, de reacties van de verzoekster niet inconsistent zijn want ze nu geen zin meer in nieuws te vragen over A. (...) want ze nu in een veilige omgeving leeft

Dat ze in België moet mogen blijven en daar beschermd te worden."

Met betrekking tot de betrokkenheid van de neven van A. bij de terugkeer uit Moskou, betoogt verzoekster dat haar dochter indertijd maar acht jaar was en dat zij hierover tegen haar dochter niets zei om haar niet te verontrusten. Zij vervolgt:

"Dat de verzoekster M. (...) steeds beschermd heeft, daarom heeft ze de realiteit mooier gemaakt.

Dat het dus normaal is te zeggen aan haar dochter dat de bedoeling financieel was.

Dat de leeftijd van M. (...) in rekening dient genomen te worden, wat de tegenpartij niet gedaan heeft.

Dat ze hiertoe haar verplicht zorgvuldigheid niet nageleefd heeft."

Dat verzoekster aarzelde over de precieze datum van hun vlucht, verklaart zij als volgt:

"Dat haar moeite om zich van details te herinneren van jaren geleden is begrijpelijk, des te meer omdat ze zegt dat ze moeite heeft om zich precies te herinneren.

Dat de vrees die aan de basis ligt van haar asielaanvraag hierdoor niet verzwakt is.

Dat ze trouwens zei : « Momenteel. Mijn dochter ging toen naar eerst klas. Het was 2013. Neen het was 2012. Sorry mijn excuses. Nadat ik terugkwam uit Moskou heb ik een andere ruimte gehuurd? Voor mijn salon; il ne, verhuisd van salon » (p. 26 notulen).

Dat de verzoekster haar verklaringen onmiddellijk verbeterde en dat ze verwijst naar precieze elementen.

Dat de tegenpartij dus onterecht meldt dat de verzoekster zich niet in de tijd kan situeren.

Dat ze verwijst naar concrete elementen en chronologie."

Waar haar wordt verweten dat zij geen medische documenten overmaakte, doet verzoekster gelden:

“Overwegende dat geen advocaat de verzoekster bijstond tijdens haar gehoor.

In een land waarvan ze de taal niet sprak, was het moeilijk voor haar om een arts te raadplegen en de documenten te sturen aan het CGVS.”

Over de datum van indienen van haar verzoek om internationale bescherming, betoogt verzoekster:

“De tegenpartij oordeelt onterecht dat de vrees van de verzoekster hierdoor verzwakt is.

Dat de verzoekster zich veilig in België voelde, ver van Rusland waar ze door A. (...) bedreigd werd.

Dat ze dus geen reden had om een dringend verzoek in te dienen want ze wordt niet meer bedreigd in België.

Dat de tegenpartij onterecht verwijst naar dit element.”

Verder voert verzoekster aan:

“Overwegende dat de tegenpartij ook meldt dat de weigering van haar asielverzoek in Duitsland het bewijs is van de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen.

Dat de tegenpartij echter de beslissing niet vroeg aan de Duitse overheden.

Dat ze dus de redenen van de weigering in Duitsland niet kent.

Dat hierdoor dit enkel een ongegrond vermoeden betreft”.

Met betrekking tot de situatie in Ingoesjetië, stelt verzoekster voorts:

“Dat officiële cijfers steeds behoedzaamheid in acht genomen moeten worden, gezien zij de werkelijkheid niet weerspiegelen.

Dat het gegeven dat de cijfers niet hoog zijn niet betekent dat er weinig of geen problemen zijn, maar gewoon dat zij niet officieel verklaard zijn of zelfs verborgen worden;

Dat dit echter niet betekent dat de situatie in INGOESJETIE veilig is;

Dat schendingen van de mensenrechten integendeel regelmatig werden vastgesteld (stuk 7);

Dat de situatie in RUSLAND wereldberoemd is en dat het politieke regime van President POUTINE grotendeels wordt betwist;

Dat de corruptie en de drukken in de juridische wereld vaak voorkomen;

Dat de krant LA CROIX namelijk de aandacht vestigt op foltering, gedwongen verdwijningen en wederrechtelijke executies (die niet officiële feiten vormen en dus niet in aanmerking zijn genomen);

Dat de situatie van de juridische beroepsoefenaars er niet gemakkelijk is, gezien zijn krachtig onder druk worden gezet;

Dat dit de moeilijkheden bevestigt die verzoeker zou ondervinden in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst gezien de juridische beroepsoefenaars vaak het slachtoffer van drukken en bedreigingen zijn;

Dat de organisatie van Timur KHAMKHOEV een kleine mafia vormt die alleen haar eigen regels volgt;

Dat verzoeker die zich, op een zekere manier, tegen hen verzette, als hun vijand wordt aangezien, dat hijzelf en zijn familie constant gevaar lopen en dat een terugkeer onvoorstelbaar is;”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om aan haar de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voert ter staving van haar betoog een aantal persartikels bij het verzoekschrift (bijlagen 3-7).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1998 (Vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2. In dit kader kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.3. Dient daarnaast te worden opgemerkt dat, daar waar verzoekster naar zichzelf verwijst in de mannelijke persoon, wijst op de moeilijke situatie voor mensen met een juridisch beroep en aanhaalt de organisatie van Timur Khamkhoev te vrezen, niet kan worden ingezien waarop verzoekster doelt. Verzoekster is een vrouw, verklaarde dat zij de laatste tien jaren in haar thuisland kapster was en gaf aan dat zij daarvoor niet werkte doch huisvrouw was (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.12). Daarnaast haalde zij nooit eerder enig probleem met voormeld persoon of diens organisatie aan. Derhalve dient te worden aangenomen dat de voormelde passage in het verzoekschrift werd opgenomen ten gevolge van onzorgvuldig kopieer- en plakwerk vanwege verzoeksters advocaat en wordt deze verder niet in aanmerking genomen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft amtsshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Uit de stukken van het dossier blijkt, en verzoekster betwist dit niet, dat verzoekster reeds eerder een verzoek om internationale bescherming afgewezen zag, en dit in Duitsland. De Raad treedt verweerder bij in de vaststelling dat dit een negatieve indicatie vormt voor de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen. Aangezien verzoekster zich in het kader van onderhavige procedure enkel beroept op de problemen met haar ex-man, kan namelijk worden aangenomen dat zij zich in Duitsland op diezelfde problemen beriep en dat aldaar reeds werd geoordeeld dat deze problemen geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming aan verzoekster.

Eveneens tekenend voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid is de vaststelling dat zij niet eens bleek te weten waarom haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd geweigerd (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p.14). Van een verzoeker om internationale bescherming, die stelt een dringende nood aan internationale bescherming te hebben, mag namelijk de nodige interesse in (de uitkomst van) zijn procedure worden verwacht. Dat verzoekster niet bleek te weten waarom haar verzoek om internationale bescherming in Duitsland werd afgewezen, getuigt niet van een oprechte nood aan internationale bescherming en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar verklaarde problemen en vrees.

Daarenboven liet verzoekster na om in Duitsland, nadat zij haar verzoek om internationale bescherming aldaar afgewezen zag en ondanks dat zij in het ongewisse verkeerde over de redenen, een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen (*ibid.*, p.14). Ook na aankomst in België talmde zij blijkens hetgeen hieromtrent met recht wordt gesteld in de bestreden beslissing nog een half jaar alvorens alhier uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in april 2018. Dat zij zich hier in België veilig zou hebben gevoeld en bijgevolg van oordeel was dat zij geen reden meer had om een verzoek in te dienen, kan daarbij in het geheel niet overtuigen en vormt andermaal een ernstige negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen en voor de beweerdte nood aan bescherming in haren hoofde. Haar verblijf in België was op dat ogenblik namelijk illegaal. Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming zo spoedig mogelijk een volgend verzoek om internationale bescherming zou indienen zo zij van oordeel zou zijn dat een eerste verzoek ten onrechte werd afgewezen. Dat verzoekster naliet dit te doen en dermate lang talmde alvorens zulk

verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofd en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster stelt haar land en regio van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land en deze regio omdat zij vervolging vreest van haar ex-man. Deze zou haar in het verleden reeds meermaals hebben onderworpen aan ernstig huiselijk geweld.

De geloofwaardigheid van verzoeksters zelfverklaarde vrees, wordt daarbij echter vooreerst ondermijnd doordat zij, hoewel dit van haar mag worden verwacht, ter staving van deze vrees niet het minste begin van bewijs bijbrengt. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt. Gezien u naar eigen zeggen meermaals wegens partnergeweld in het ziekenhuis werd opgenomen kan nochtans worden verwacht dat u hier iets van zou kunnen voorleggen. Dat u dit tot op heden niet heeft gedaan ligt verder in lijn met de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien maakte u zich tijdens het CGVS-onderhoud sterk dat u nog medische documenten (opgesteld van uit België) zou overmaken aan het CGVS (CGVS R. (...) p. 12). Vooralsnog heeft het CGVS niets mogen ontvangen, ofschoon u intussen ruim vier maanden de tijd heeft gehad, noch heeft u aan het CGVS kenbaar gemaakt waarom er nog geen documenten werden voorgelegd zoals door u werd aangegeven. Dit is een bijkomende indicatie over hoe ernstig u de procedure neemt en relativeert verder uw ingeroepen vervolgingsvrees.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat het voor haar moeilijk zou zijn om naar een arts te gaan en de documenten aan het CGVS over te maken, kan bezwaarlijk overtuigen. Zo had zij reeds jarenlang een relatie met een Belg van Tsjetsjeense afkomst en had deze haar kunnen helpen (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.4.). Bovendien gaf verzoekster bij het CGVS aan dat zij weldegelijk reeds een arts had geraadpleegd en de nodige bewijzen van haar verwondingen bekwaam. Over de reden waarom zij deze niet neerlegde legde zij echter onaannemelijke verklaringen af. Zij gaf immers aan dat zij van plan was om deze attesten mee te brengen naar het persoonlijk onderhoud doch deze de dag voor het onderhoud niet kon vinden omdat zij deze vermoedelijk met een aantal onnodige papieren had weggegooid. Dat verzoekster dermate onzorgvuldig zou omgaan met voor haar procedure dermate cruciale medische attesten, is niet plausibel. Hoe dan ook gaf verzoekster vervolgens aan dat zij de dag na het gehoor reeds een nieuwe afspraak had bij haar arts om de documenten opnieuw te laten afdrukken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.12). Desalniettemin liet zij na deze over te maken aan het CGVS. Waarom zij voor het bekomen en neerleggen van de nodige medische attesten afhankelijk zou zijn van een advocaat, kan in dit kader niet worden ingezien. Daarenboven wordt verzoekster bij het indienen en doorlopen van onderhavig beroep weldegelijk bijgestaan door een advocaat. Andermaal laat zij echter na om enig medisch attest of ander begin van bewijs voor te leggen.

In de bestreden beslissing wordt verder met recht gemotiveerd:

“Er dient in deze te worden benadrukt dat uit uw verklaringen blijkt dat u enkel en alleen omwille van uw ex-partner A. (...) bent vertrokken uit uw herkomstregio en dat het tevens enkel omwille van A. (...) is dat u op heden niet zou kunnen terugkeren. Ondanks deze inhoudelijk erg beperkte en weinig complexe motieven werden verschillende merkwaardigheden en incoherenties vastgesteld.

Zo bleek dat u en uw dochter M. (...) geen coherente verklaringen aflegden over uw ziekenhuisopnames. Ofschoon uw dochter bij de DVZ nog verklaarde dat u meermaals moest worden opgenomen in het ziekenhuis (CGVSvragenlijst M. (...) 3.5.), stelde zij bij het CGVS dat zij slechts weet heeft van één ziekenhuisopname. Op de vraag of u meer dan één keer in het ziekenhuis belandde repliceerde uw dochter: “Ze is één keer met gescheurde milt er geweest. Één keer heeft hij eigen moeder, iedereen geslagen. Iedereen kwam. Politie, ambulance. Maar ik herinner me niet. Misschien heeft ze me niet verteld.” Vervolgens bevestigde uw dochter nogmaals dat ze slechts van die ene keer weet heeft en niet van andere ziekenhuisopnames (CGVS M. (...) p. 20). Dat uw dochter dermate twijfelachtige verklaringen aflegt over een absoluut sleutelement binnen jullie problematiek mag ten zeerste verbazen. In deze moet immers nog worden opgemerkt dat er wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Dat uw dochter dan niet meer zou weten of u meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis kan niet als geloofwaardig worden aanschouwd en ondermijnt uw relaas.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar zij poneert dat zij haar dochter nooit zou hebben ingelicht over haar (andere) ziekenhuisbezoeken, dient immers vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekster hiermee hoegenaamd geen verklaring biedt voor het feit dat haar dochter incoherente verklaringen aflegde over het aantal ziekenhuisbezoeken. Hoe dan ook kan verzoekster hiermee niet op afdoende wijze verklaren waarom haar dochter bij het CGVS niet

(langer) bleek te weten dat zij in het kader van de aangevoerde problemen meer dan één keer werd opgenomen in het ziekenhuis. Dient namelijk te worden opgemerkt dat, gezien verzoekster en haar dochter hun land en regio van herkomst zouden hebben verlaten omwille van (gedeeltelijk) dezelfde problemen, gezien zij beide een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend en gezien zij zich daarbij beide beroepen op problemen met de ex-echtgenoot van verzoekster, redelijkerwijze van hen mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen stofferen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker voor wat betreft de kernelementen in hun relaas. Derhalve was het geenszins onredelijk om van hen te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten indien deze met de werkelijkheid overeenstemden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

“Ook over de kennisname van uw laatste ziekenhuisopname waren jullie verklaringen slechts weinig coherent. U verklaarde hierover spontaan het volgende: “Ja. Het was een rare winter. Ik weet nog. Er was zoveel sneeuw gevallen. En M. (...) was die nacht bij mijn moeder. Ze was in Mira. Moeder was niet meer in leven, maar ze was daar. Alles gebeurde om 12u ’s nachts. Om 3u brachten ze me naar operatiekamer. Mijn zus zei dat ze iets voelde omdat ze moeder in haar dromen had gezien. Ik had een droom. Dat moeder in dromen was teruggekomen om iets te vertellen over mij. Ze deed het nooit zo vroeg op staan en naar telefoon bellen. En ze belde en kreeg geen antwoord. Ze had toen al door dat iets mis was. Om 09u belde ze A. (...). Om te vragen waar ik was. Hij zei dat hij pas toen zei dat ik in ziekenhuis was. Geopereerd.” (CGVS R. (...) p. 24)

Uit de verklaringen van uw dochter zou evenwel moeten blijken dat zij op de hoogte werden gebracht door het ziekenhuis zelf. Wanneer gevraagd werd hoe uw ziekenhuisopname ter kennis werd gebracht stelde uw dochter: “Opgebeld van het ziekenhuis. Men heeft naar haar zus gebeld. De dokters belden naar de nicht. En dan de zus iedereen kwam te weten.” (CGVS M. (...) p. 20). Wanneer uw dochter vervolgens geconfronteerd werd met uw stelling dat uw zus belde naar A. (...) verklaarde M. (...): “Naar de zus maar niet naar ons. Omdat de zus van mijn moeder woont apart.” (CGVS M. (...) p. 20) Vooreerst kan worden opgemerkt dat deze stelling de incoherentie niet opheft. Bovendien kan deze stelling op zich ook in twijfel worden getrokken. U heeft immers slechts één zus met een gemeenschappelijke moeder (cfr. DVZ-verklaring R. (...) - vraag 17) en uit de voornoemde verklaringen blijkt verder dat uw dochter op het moment van het incident in de Mirastraat verbleef (zie supra). Over de Mirastraat verklaarde uw dochter: “[...] Maar Mira, waar mijn grootmoeder woonde, ik woonde soms bij haar en daar waren het mijn nichten en hun moeder.” (CGVS M. (...) p. 6) Zodoende dient te worden vastgesteld dat de uitleg die uw dochter gaf ter rechtzetting van de incoherentie niet kan worden aangenomen. Bijgevolg kan de tegenstrijdigheid over de kennisname worden aangenomen en wordt op die wijze de gebrekkige geloofwaardigheid van uw relaas verder bevestigd.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Haar voormelde verklaringen en deze van haar dochter zijn duidelijk, niet voor interpretatie vatbaar en met elkaar in strijd. Zij laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekster hieraan *post factum* tracht aan te brengen. Dat de zus van verzoekster op twee manieren op de hoogte werd gebracht, vindt geen steun in het dossier. Indien dit zo was, kon worden verwacht dat verzoekster en haar dochter dit ook spontaan zo zouden hebben aangegeven in plaats van tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Minstens kon worden verwacht dat verzoeksters dochter dit op deze wijze zou hebben verduidelijkt wanneer zij met de verklaringen van verzoekster werd geconfronteerd. Zij deed dit echter niet. Bovendien blijkt uit hun beider verklaringen, hierboven aangehaald, duidelijk dat zowel verzoekster als haar dochter het weldegelijk hadden over de zus van verzoekster. Dat zij heden trachten te laten uitschijnen dat het om een schoonzus van verzoekster ging en dat verweerder deze zou hebben verward met de zus van verzoekster, kan dan ook geheel niet overtuigen en mist ernst.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uw (actuele) handelwijze ligt bovendien in lijn met de voormelde gebrekkige geloofwaardigheid. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw dochter M. (...) contact heeft met uw ex-man A. (...). Via haar telefoon spreekt ze met haar vader en sturen ze elkaar berichten. Merkwaardig genoeg spreekt u niet met uw dochter over het contact dat ze heeft met uw vader. U verklaarde hierover: “Neen. Ik probeer niet dat onderwerp te raken dat over hen gaat. En volgens sharia mag ik niet naar hem informeren omdat ik nu een man heb. En het is voor mij ook niet interessant.” (CGVS R. (...) p. 21) Opnieuw dient hier te worden benadrukt dat A. (...) de enige reden is waarom u naar eigen zeggen niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Gezien uw precaire situatie in België, waarbij u er op rekent als vluchteling erkend te worden, kan niet worden ingezien waarom u de mogelijkheden die er zijn niet zou benutten

om meer informatie te verkrijgen over uw vervolger. Geconfronteerd met deze gebrekkige logica waarbij u er op gewezen werd dat A. (...) de reden is waarom u niet kan terugkeren stelde u merkwaardig genoeg: "Maar nu niet meer. Nu is het niet zo. Toen ik in Duitsland was vroeg ik constant aan mijn zus. Zo mijn zus hield me op de hoogte. Omdat ik schrik had naar zijn manoeuvres. Dat was zo tot in Duitsland. Hij heeft me altijd vervolgd en ik had gevoel ik ga me omdraaien en hem zien. Ik had nooit gedacht dat ik bij een psycholoog zou komen, ik had één in Duitsland. En mijn gesprekken maakten mij makkelijk. Ik ben niet lang geweest maar ik ging wel." (CGVS R. (...) p. 21) Dat u in Duitsland, in tegenstelling tot nu in België, wel nog op de hoogte probeerde te raken is evenwel geen valabele uitleg waarom u dit op heden niet meer zou proberen. Uw beschermingsverzoek werd immers negatief afgesloten in Duitsland. Indien u daadwerkelijk vervolging vreest bij een terugkeer naar uw land van herkomst is het van elke logica gespeend dat u niet meer inspanningen levert om u terdege te informeren naar de situatie met uw ex-man. De laconieke manier waarop u vertelt over de communicatie tussen uw dochter en uw ex-man is weinig overtuigend. Dat u zou mopjes maken over hun gespreksonderwerpen maar verder geen interesse zou uiten over de risico's die er mogelijks zijn voor u zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Gezien de situatie waarbij u zijn dochter zou hebben meegenomen en gelet op uw houding ter zake werd u andermaal geconfronteerd met het weinig logische en bevreedende verloop. U gaf uiteindelijk aan: "Ik moet zeggen dat ik moediger ben geworden en sterker. Dapper in de zin dat ik weet en dat hij ook weet dat hij geen enkel recht meer heeft op mij. Zelfs niet eens verbaal. En daarom ben ik op mijn gemak. Wat hij daar zou doen, hoe of wat, ik ben hier met mijn man. En hij heeft geen rechten meer op mij. Enige recht dat hij nog heeft is zijn dochter vragen. Dat ik haar zou sturen. En als ze zou willen zou ik dat laten gebeuren. Maar ze wil niet en ik wil dat ook niet. Want ik weet dat ze bij hem geen leven zou hebben." (CGVS R. (...) p. 22) Dergelijke uitleg blijft indiceren op het ontbreken van een daadwerkelijke vervolgingsvrees in uw hoofde en kan geenszins verklaren waarom u niet meer inspanningen zou leveren om meer informatie te vergaren over uw ex-man en zijn (actuele) intenties. Indien u daadwerkelijk gevluucht bent met uw dochters en er een communicatielijns is tussen A. (...) en M. (...) kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat u zich wel degelijk meer zorgen zou maken hierover, met name over uw eigen situatie, deze van uw dochters, de kennis die A. (...) intussen heeft over jullie situatie én over de mogelijkheden om zijn rechten als vader te doen gelden. Uw handelswijze en de manier van communiceren tussen uw ex-man en uw dochter indiceren eerder dat het hier niet over een ontvoering gaat (wat de facto het geval zou zijn indien uw problemen met A. (...) zouden worden aangenomen), dan wel om een vertrek zonder dat uw voormalige echtgenoot er aanstoot aan neemt."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Ten onrechte tracht zij haar laconieke houding ten aanzien van de contacten tussen M. en haar ex-man en haar kennelijke gebrek aan interesse dienaangaande te vergoelijken. Dat zij zich veiliger en sterker zou hebben gevoeld, betreft namelijk een verklaring waarmee in de voormelde motivering reeds uitdrukkelijk en terdege rekening wordt gehouden. Dit doet er geenszins afbreuk aan dat verwacht kon worden dat zij, zo zij werkelijk een gegronde vrees voor vervolging koesterde ten aanzien van haar ex-man, omzichtiger en alerter zou zijn omgesprongen met de contacten tussen deze persoon en M. Eveneens mocht worden verwacht dat zij zich via M. zou hebben geïnformeerd over de huidige situatie en intenties van haar ex-man. Het betreft namelijk informatie die cruciaal zou kunnen zijn ter inschatting van haar eigen, voorgehouden nood aan internationale bescherming. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoekster naliet dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar ingeroepen vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

"Tot slot kan inzake het contact tussen M. (...) en A. (...) worden opgemerkt dat uw verklaringen opnieuw niet in overeenstemming lijken te zijn met deze van M. (...). M. (...) ontkende immers dat er contact was tussen M. (...) en A. (...). Wanneer zij vervolgens geconfronteerd werd met uw verklaringen gaf M. (...) aan: "Misschien heeft ze contact ik weet niet. Ik informeer niet naar haar vader." (CGVS M. (...) p. 14) Dergelijke verklaringen zijn andermaal weinig overtuigend. Opnieuw dient immers te worden opgemerkt dat er door jullie wordt geclaimd dat uw dochter ten dele dezelfde vervolger als u vreest en dat zij eveneens het slachtoffer van zijn geweld zou zijn geweest. Redelijkerwijs kan dan ook verwacht worden dat ook M. (...) op de hoogte zou zijn van het contact of dat zij minstens wel zou informeren naar de situatie."

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat haar dochter wel op de hoogte zou zijn omtrent de contacten tussen M. en haar vader, vormt namelijk een loutere en kennelijke miskenning van de voormelde, door verzoeksters dochter afgelegde

verklaringen. Met deze ontkenning doet verzoekster aan de voormelde vaststellingen op generlei wijze afbreuk.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Uit uw DVZ-verklaringen blijkt dat u in het verleden reeds kortstondig met uw dochter naar Moskou vluchtte (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Evenwel moet worden opgemerkt dat ook dienaangaande geen coherente verklaringen werden afgelegd. U gaf aan dat jullie dienden terug te keren omdat jullie na twee weken reeds werden opgespoord: “Geen twee weken later werden we daar gevonden en hij kwam naar ons, zijn neef eigenlijk, zijn neef kwam naar ons te zeggen dat we naar huis moesten.” (CGVS R. (...) p. 14) Bij de DVZ gaf u bovendien zelfs te kennen dat die neef in kwestie jullie zelf terugbracht: “Binnen de twee weken had A. (...) me daar echter al gevonden. Zijn neef heeft ons toen terug gebracht.” (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.) Uw dochter M. (...) maakt hier op geen enkele wijze melding van en stelt daarentegen dat jullie na twee weken dienden terug te keren omdat het leven in Moskou financieel niet haalbaar bleek te zijn: “Ze probeerde er iets te doen. In de buurt. In Moskou in het appartement. Voor zover ik weet lukte het haar niet om aan de slag te gaan en we zijn terug gegaan.” Vervolgens werd aan uw dochter gevraagd waarom jullie teruggingen: “Omdat het niet lukte. We hadden geen financiële middelen om er te blijven.” (CGVS M. (...) p. 21) Ook wanneer gevraagd werd hoe lang jullie in Moskou waren stelde M. (...): “Een week of twee misschien. Niet lang. Omdat we hadden geen geld praktisch.” (CGVS M. (...) p. 21) Dat uw dochter (op heden nog altijd) niet op de hoogte zou zijn van het feit dat jullie in Moskou werden gevonden door A. (...) en dat zijn neef er voor zorgde dat jullie terugkeerden naar jullie herkomstregio is niet aannemelijk. Dat jullie verklaringen ook op dit punt niet in overeenstemming zijn doet dan ook verder twifelen aan de problematiek met A. (...).”

Verzoekster slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar zij beweert dat zij haar dochter initieel wilde beschermen en deze niet wilde verontrusten, kan dit namelijk niet verklaren waarom haar dochter zelfs bij het CGVS nog niet op de hoogte bleek omtrent de reden waarom zij Moskou terug dienden te verlaten. In deze kan worden herhaald dat, gezien verzoekster en haar dochter (deels) dezelfde problemen stellen te hebben gekend en zich beide op de problemen met verzoeksters ex-man beroepen in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, redelijkerwijze mocht worden verwacht dat zij, al was het maar met het oogmerk op hun verzoek om internationale bescherming en om hun relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te kunnen zetten en te kunnen onderbouwen met de nodige achtergrondinformatie, elkaar zouden hebben geïnformeerd en het terdege zouden hebben gehad over hun gemeenschappelijke asielmotieven; zeker inzake de kernelementen in hun relaas. Bijgevolg was het geenszins onredelijk om te verwachten dat zij deze asielmotieven en dit relaas op een spontane, doorleefde, coherente en eensluidende wijze uiteen zouden kunnen zetten.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Aangaande de (kortstondige) vlucht naar Moskou kan voorts nog worden opgemerkt dat uw eigen verklaringen onderling niet coherent bleken te zijn. Bij de DVZ situeerde u uw vlucht naar Moskou in 2012 (CGVS-vragenlijst R. (...) 3.5.). Wanneer er bij het CGVS gepolst werd naar uw terugkeer naar Moskou en er in de vraagstelling zelfs uitdrukkelijk vermeld werd dat dit in 2012 was geweest repliceerde u dat het in 2013 was dat u naar Moskou ging. U koppelde deze terugkeer vervolgens zelf aan uw laatste geleden fysieke geweld waarbij uw milt werd gescheurd. Dit laatste incident vond plaats in december 2013 en u verklaarde dat u datzelfde jaar naar Moskou was geweest (CGVS R. (...) p. 24). Later tijdens het onderhoud bij het CGVS werd u geconfronteerd met het gegeven dat u bij de DVZ verklaarde dat u in 2012 naar Moskou ging. U gaf aan dat het mogelijk is dat u zich vergiste van datum. U zei dat het 2013 was om finaal te besluiten dat het toch 2012 was. Vervolgens werd u gevraagd waarom u dan eerder had verklaard dat uw vlucht naar Moskou in hetzelfde jaar plaatsvond waarin uw milt werd gescheurd. U beperkte zich vervolgens tot de stelling dat uw geheugen niet goed is, dat er veel gebeurd is en dat u niet wist dat u dergelijke details moest onthouden (CGVS R. (...) p. 26-27). Een vlucht naar Moskou en aansluitend uw persoonlijke tijdsduiding hiervan ten opzichte van de laatste keer dat u in het ziekenhuis belandde (waarbij u in de nasleep hiervan definitief uw land van herkomst heeft verlaten) kunnen evenwel bezwaarlijk afgedaan worden als details. Het was immers hierdoor dat u naar eigen zeggen beseftte dat u ver weg moest gaan om uw problemen te vermijden (CGVS R. (...) p. 14). Er kan inzake dergelijke passages redelijkerwijs verwacht worden dat uw duiding (in de tijd) wel coherent zou zijn en een minimale precisie zou bevatten. Uw bewering dat u geheugenproblemen heeft blijft louter een blote bewering die u niet staft. De gebrekkige overeenstemming binnen uw verklaringen zaait zodoende bijkomend twijfels over de omstandigheden waarin u zich precies bevond en over de doorleefdheid van uw verklaringen.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar zij opnieuw beweert dat het voorgaande details zouden betreffen, dient te worden opgemerkt dat dit bezwaarlijk kan worden gevolgd. Een vlucht naar Moskou, waarbij zij werd teruggevonden door haar vervolger en werd

teruggehaald door diens neef, kan bezwaarlijk als detail worden beschouwd. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het geenszins onredelijk was om van verzoekster te verwachten dat zij eenduidig zou kunnen aangeven of deze vlucht zich al dan niet situeerde in hetzelfde jaar als haar ziekenhuisopname. Dit geldt nog des te meer nu zij van deze ziekenhuisopname wel de exacte datum kon verstrekken (administratief dossier, vragenlijst, nr. 3.5.). Verzoekster bleek hiertoe echter niet bij machte.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met en vrees ten aanzien van haar ex-echtgenoot.

Het door verzoekster neergelegde rijbewijs, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen, toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier verder met recht gemotiveerd als volgt:

“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, is het CGVS van oordeel dat de beoordeling in uw hoofde ten aanzien van Ingoesjetië dient te gebeuren daar u er het grootste deel van uw leven heeft gewoond, waaronder de laatste tien jaar voor uw vertrek. Er kan dienaangaande op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen de Ingoesjetische autoriteiten en de rebellen, die zich verenigden binnen het Emiraat van de Kaukasus, actueel grotendeels is uitgedoofd. Het beperkt aantal overblijvende strijders lieerde zich aan IS, dat zich zo ter plaatse tracht te ontwikkelen. Slechts een zeer beperkt aantal gewelddadige incidenten zou sinds september 2015 eventueel aan gewapende groepen kunnen worden toegeschreven. De autoriteiten in Ingoesjetië trachten uitingen van gewapend verzet te voorkomen door middel van gerichte zoekacties en arrestaties, waarbij het soms tot een gewapend treffen komt met de verdachten. De meeste acties zijn gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, terwijl uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat u géén concrete elementen hebt doen gelden die er op wijzen dat u in dit verband zou worden geviséerd in Ingoesjetië. Op grond van wat voorafgaat, kan dan ook worden besloten dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Er valt immers slechts een beperkt aantal slachtoffers die als burgers zouden kunnen worden gekwalificeerd door willekeurig geweld, doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, duidelijk gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt terzake over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er géén zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er in Ingoesjetië actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat het leven of persoon van de daar aanwezige burgerbevolking ernstig worden bedreigd als gevolg van een gewapend conflict. Thans bestaat er voor burgers in Ingoesjetië bijgevolg géén reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat corruptie in Ingoesjetië voorkomt, dat de ordediensten in Ingoesjetië een aantal mensenrechtenschendingen plegen en dat personen met een bepaald profiel zoals personen die verdacht worden van extremisme, advocaten en voorvechters van mensenrechten slachtoffer kunnen worden van bepaalde feiten, wordt niet betwist. Dit kan echter hoegenaamd niet volstaan om te besluiten dat de situatie in Ingoesjetië zou beantwoorden aan de criteria bepaald in voornoemd wetsartikel. Uit de door verweerder gehanteerde informatie blijkt genoegzaam dat dit niet het geval is en verzoekster brengt geen informatie bij die afbreuk zou kunnen

doen aan deze informatie. Bijgevolg toont zij geenszins aan dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT